

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní JUDr. Věrou Šimůnkovou ve věci

žalobce: **M. K.**
bytem X

zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K Chaloupkám 3170/2, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 6. 8. 2018, č. j. 052837/2018/KUSK,
sp. zn. 052837/2018/KUSK,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Beroun, odboru správního a obecní živnostenský úřad (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 14. 2. 2018, č. j. MBE/11202/2018/SPR-Bru, sp. zn. 8334/2017/SPR (dále jen „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce shledán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen

„zákon o silničním provozu“). Uvedeného přestupku se žalobce dopustil z nedbalosti tím, že dne 4. 5. 2017 ve 22:14 hodin řídil motorové vozidlo (motocykl) tovární značky P. F., registrační značky X, v obci Beroun, na silnici č. II/118, po ulici Pražská, u rodinného domu č. 276/40, ve směru na Beroun – centrum a překročil nejvyšší dovolenou rychlost v obci minimálně o 34 km/h po odečtu tolerance měřicího zařízení, čímž porušil § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za spáchání přestupku byl žalobci uložen správní trest pokuty ve výši 2 500 Kč a podle ustanovení § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), povinnost úhrady nákladů řízení ve výši 1 000 Kč.

2. Žalobce namítá, že nebyly naplněny všechny formální znaky skutkové podstaty přestupku. K tomu uvedl, že již v odvolání namítal, že ve výroku napadeného rozhodnutí je místo spáchání údajného přestupku specifikováno mj. slovy „u RD č. 276/40“, což nekoresponduje s úředním záznamem sepsaným Policí ČR, v němž je uvedeno „poblíž RD č. 276/40“. Tyto závěry považuje žalobce za nepravdivé a tvrdí, že k měření rychlosti došlo ještě před značkou „IS 12b“, označující začátek obce, kde mohl žalobce jet naměřenou rychlostí. K přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti v obci tak nedošlo. Žalobce odkazuje na § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu a namítá, že v místě měření rychlosti se nejednalo ani o zastavěné území. Žalovaný se argumentací žalobce, že k měření rychlosti došlo mimo obec, nezabýval ani se s ní nevypořádal. Ve správním spise nejsou založeny důkazy o existenci značení a jeho umístění. Napadené rozhodnutí je proto nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, č. j. 7 As 59/2015 – 31. Skutečnost, že se v místě měření rychlosti žádná zástavba nenachází, žalobce dokládá přiloženou fotografií.
3. Žalobce rovněž namítá, že neminul dopravní značku označující začátek obce, resp. že k měření rychlosti došlo ještě před ní, s čímž se žalovaný též nevypořádal. Souřadnice GPS uvedené v napadeném rozhodnutí neurčují pozici motocyklu žalobce, ale pozici policejního vozidla, které měření rychlosti provádělo. Nadto je žalobce přesvědčen, že se nenacházel v obci, neboť po levé straně silnice se sice nachází 8 domů a chodník, avšak až za místem měření, nicméně po pravé straně (ve směru jízdy motocyklu) se nenachází žádná zástavba, ale výhradně vzrostlá zeleň. (stromy). Silnice tedy v daném místě neprochází žádnou zástavbou a nejedná se tak o (souvisle) zastavěné území. V místě, kde byla motocyklu žalobce změřena rychlost, se již zástavba nenachází ani na jedné straně silnice. Nebylo tak prokázáno, že se motocykl žalobce v okamžiku měření nacházel v zastavěném území a již za dopravní značkou „IS 12b“, označující začátek obce. V tomto ohledu žalobce odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 8. 2016, č. j. 6 As 144/2016 – 36.
4. Žalobce též napadá nezákonně provedené dokazování žalovaným. Napadené rozhodnutí vychází ze zkoumání souřadnic GPS a jejich porovnávání s mapovými podklady. Žalovaný tedy ve věci prováděl dokazování, a to mimo ústní jednání. Žalobce však nebyl o provádění dokazování vyrozuměn, ani neměl možnost vyjádřit se k němu před vydáním napadeného rozhodnutí. Tím žalovaný porušil § 51 odst. 2 a § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Tato vada řízení přitom mohla mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobce navrhuje zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a žádá přiznat náhradu nákladů řízení.
5. Žalovaný k prvnímu žalobnímu bodu, týkajícímu se místa měření, rovněž předkládá fotografii, která zachycuje svislou dopravní značku „IZ 4a“, která se nachází před

křižovatkou u domu č. p. 70, za kterou již začíná zástavba, a to od nepaměti. Místo měření u domu č. p. 40 je za touto křižovatkou ve vzdálenosti cca 212 metrů směrem na Beroun - centrum. Porovnáním s fotografií v žalobě je v dálí rozeznatelná dopravní značka zóny zákazu stání, z čehož plyne, že fotografie v žalobě musela být pořízena těsně za svislou dopravní značku IZ 4a. Dále žalovaný přikládá výřez z územního plánu města Beroun, obecně známého a volně dostupného na webu města Beroun, z něhož se podává, že v části označené „11h“ končí černě orámované vyznačení zastavěného území přesně v místě svislé dopravní značky IZ 4a. Dopravní značení a existence zastavěného území jsou skutečnosti obecně známé a nedokazují se. Žalobce nezpochybňuje, že je vlastníkem a provozovatelem vozidla s přidělenou registrační značkou X, že byl zastaven hlídkou Policie ČR, a to ve směru jízdy do Beroun - centrum, ani skutečnost, že byl vyfocen zezadu ve směru jízdy, tudíž se od dopravní značky „IZ 4a“ vzdaloval směrem na centrum města Beroun. Ale i kdyby směr jízdy byl opačný, nastavený dosah měřicího zařízení 30 m by nemohl žalobce zachytit mimo obec, pokud vzdálenost od místa měření k dopravní značce, vymezující začátek obce, je cca 200 m.

6. K druhému žalobnímu bodu, týkajícímu se nezákonně provedeného dokazování, žalovaný uvádí, že na v žalobě citovaných stranách napadeného rozhodnutí vypořádá odvolací námitky žalobce a provádí vlastní hodnocení již zjištěných skutečností. Žalovaný odmítá, že by prováděl porovnání s mapovými podklady. Dopravní značení je obecně známou, „notorietou“, kterou není nutno dokazovat. Místo měření bylo specifikováno na výstupu z měřicího zařízení a každý si tuto skutečnost může ověřit z jakéhokoliv veřejně dostupného mapového vyhledavače. Na výstupu z měřicího zařízení se nacházejí i další údaje, například směr otáčení kamery, dosah radaru 30 m či nadmořská výška. Žalovaný odkazuje v této souvislosti na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017 – 34, ze dne 26. 1. 2015, č. j. 8 As 109/2014 - 70 , či ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015 – 38. Se všemi zjištěnými skutečnostmi se žalobce seznámil a byla mu dána možnost se k nim vyjádřit. Nebyly prováděny žádné jiné důkazy, než které obsahuje spisová dokumentace. Žalovaný navrhl žalobu zamítnout a žádá přiznat náhradu nákladů řízení v paušální výši za písemné úkony ve věci.
7. V replice žalobce poukázal na to, že „výřez z územního plánu města Beroun“ mu nebyl doručen a nemůže se tak k němu vyjádřit. Žalobce rovněž zpochybňuje použitelnost fotografie předložené žalovaným, neboť není uveden její zdroj, místo ani čas pořízení. Žalobcova fotografie byla předložena jako důkaz skutečnosti, že se v daném úseku nejedná o zastavěné území, nikoliv jako důkaz údajného umístění dopravního značení. Žalobce setrvává na námitce, že nebyla vypořádána jeho odvolací námitka, že k měření rychlosti došlo v okamžiku, kdy motocykl žalobce byl ještě před značkou „IS 12b“ označující začátek obce. Nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí nemůže žalovaný dodatečně zhojit jejich vypořádáním až v rámci soudního řízení. V tomto směru se žalobce odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 38/2008 – 75, ze dne 26. 6. 2011, č. j. 4 As 21/2011 – 60 či ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 264/2017 – 49.
8. Žalobce též zpochybňuje tvrzení žalovaného, že žádné porovnání s mapovými podklady neprováděl. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí plyne, že žalovaný nějakým způsobem „přesně určoval místo měření“ rychlosti podle souřadnic GPS, což ostatně vyplývá i z toho, že správní orgán I. stupně se souřadnicemi GPS vůbec nezabýval. Žalobce rovněž zpochybňuje závěr žalovaného, že dopravní značení je notorietou, kterou není třeba dokazovat, a jestliže tvrdí, že je mu dopravní značení známo z úřední činnosti, pak je

takové tvrzení nepřezkoumatelné s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 4. 2011, č. j. 1 As 33/2011 – 58. Nedůvodný je též požadavek žalovaného na náhradu nákladů řízení. Žalobce setrval na žalobním návrhu, jak jej vymezil v žalobě.

Skutková zjištění vycházející z obsahu správního spisu

9. Ze správního spisu soud zjistil, že správní orgán I. stupně obdržel od Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, dopravního inspektorátu územního odboru Beroun oznámení přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona o silničním provozu ze dne 16. 5. 2017, č. j. KRPS-147244-6/PŘ-2017-010206 (dále jen „oznámení přestupku“), ve kterém je konstatováno, že dne 4. 5. 2017 od 21:00 do 23:30 prováděla policejní hlídka kontrolu radarem Ramer 10C v. č. 16/0273 (dále jen „radar“) v obci Beroun na silnici č. II/118 (ulice Pražská) poblíž objektu č. p. 276/40 ve směru na Beroun – centrum. Přibližně ve 22:14 hodin byl zastaven shora uvedený motocykl, který řídil žalobce, přičemž motocyklu byla naměřena rychlost 84 km/h po odečtení tolerance 3 km/h. Nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h tak byla překročena o 34 km/h. Součástí oznámení přestupku tvořily úřední záznam ze dne 4. 5. 2017, záznam oznámení přestupku z téhož dne, který žalobce odmítl podepsat a toliko uvedl, že se závěry měření nesouhlasí, výstup z radaru, ověřovací list radaru a evidenční karta řidiče – žalobce.
10. Příkazem ze dne 26. 9. 2017, č. j. MBE/64257/2017/SPR-Bru, doručeným dne 6. 10. 2017, byl žalobce uznán vinným shora uvedeným přestupkem a byl mu uložen správní trest pokuty ve výši 2 500 Kč. Po podání včasného odporu, jímž došlo ke zrušení příkazu, pokračoval správní orgán I. stupně v řízení o přestupku předvoláním žalobce k ústnímu jednání. K ústnímu jednání se žalobce nedostavil, a proto proběhlo v jeho nepřítomnosti. Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce znovu uznán vinným shora uvedeným přestupkem. V odůvodnění správní orgán I. stupně mj. uvedl, že z radarového snímku byly bezpečně rozpoznány jak motorové vozidlo, tak osoba žalobce, která motorové vozidlo řídila. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, v němž uvedl obdobné námitky, které uplatňuje též v žalobě a které lze podobně shrnout do dvou okruhů. Žalobce v odvolání jednak namítal, že nedošlo k naplnění formálního znaku přestupku, neboť nebylo prokázáno, že v okamžiku měření se motorové vozidlo nacházelo v obci, kde platí snížená nejvyšší dovolená rychlost 50 km/h. Žalobce rovněž zpochybnil naplnění definičního znaku obce ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu, neboť se v jeho případě nejednalo o zastavěné území. Žalobce rovněž zpochybnil úřední záznam jako způsobilý důkazní prostředek. Dále žalobce namítal, že nebylo provedeno řádné dokazování a není ani zřejmé, z čeho správní orgán I. stupně vycházel, když jej shledal vinným přestupkem.
11. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím. V odůvodnění uvedl, že žalobce byl řádně obeslán ke konání ústního jednání, seznámen s předmětem řízení i právy osoby obviněné z přestupku, jakož i se spisem, jehož kopii si vyžádal. Dle žalovaného bylo spáchání přestupku prokázáno důkazy opatřenými policejní hlídkou včetně obrazového záznamu z radaru. Na obrazovém snímku je uvedeno přesné místo měření pomocí prostorových souřadnic GPS. Prvou odvolací námitku vypořádal žalovaný odkazem na přesné určení místa měření uvedené na obrazovém snímku z radaru. K druhé odvolací námitce žalovaný uvedl, že správní orgán I. stupně vycházel z podkladů předložených policejní hlídkou, k nimž žalobce v prvostupňovém řízení nic nenamítal, a shrnul jejich obsah.

Splnění procesních podmínek a rozsah soudního přezkumu:

12. Žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a proti rozhodnutí, proti kterému je žaloba přípustná. Soud vycházel při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného [§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.). Vady, k nimž by byl povinen přihlídnout z moci úřední, soud neshledal.
13. Soud o žalobě rozhodl bez jednání, a to v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. Žalobce vyjádřil souhlas s vydáním rozhodnutí bez jednání na výzvu soudu v replice a žalovaný na základě výzvy soudu neoznámil svůj nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání. Proto lze mít za to, že s tímto postupem souhlasil.

Posouzení žalobních bodů

14. Soud se nejprve bude zabývat žalobní námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů považuje žalobce napadené rozhodnutí z toho důvodu, že se žalovaný nezabýval jeho tvrzením, že k měření rychlosti došlo mimo obec a že ve správním spise nejsou založeny důkazy o existenci značení a jeho umístění. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je třeba za nepřezkoumatelné považovat takové rozhodnutí, z něhož vůbec není možné seznat, jakým způsobem správní orgán rozhodl, které vykazuje takové rozpory mezi výrokem a odůvodněním, že není možné zjistit, jakými úvahami byl správní orgán veden, dále takové rozhodnutí, z něhož není možné zjistit, jak se správní orgán vypořádal s námitkami účastníka řízení či z jakých důvodů je považoval za liché, mylné či vyvrácené nebo takové rozhodnutí, které se opírá o v řízení nezjišťované nebo neprokázané skutečnosti. Takovými vadami však napadené rozhodnutí netrpí. Z napadeného rozhodnutí je zjevné, jak žalovaný rozhodl a z jakých důvodů. Odůvodnění je srozumitelné, neboť žalovaný vysvětlil, z jakých hledisek prvostupňové rozhodnutí přezkoumal a jak nahlížel na odvolací námitky. Soud rovněž nesdílí názor žalobce, že nebylo vypořádáno jeho tvrzení o tom, že ke změření rychlosti došlo mimo obec, a že ve správním spisu nejsou založeny důkazy o existenci dopravního značení. Je pravdou, že žalovaný nereagoval na každou jednotlivou dílčí připomínku žalobce. Tato jednotlivá dílčí tvrzení však měla jeden společný jmenovatel a tím bylo zpochybnění skutečnosti, že ke změření rychlosti došlo v obci Beroun. Na tuto odvolací námitku žalovaný reagoval tím, že uvedl, že má souřadnicemi GPS uvedenými na snímku z radaru za prokázané, že ke změření rychlosti došlo na území obce. Dle názoru soudu tak obě odvolací námitky žalobce byly z hlediska jejich podstaty žalovaným vypořádány. Tato žalobní námitka není důvodná.
15. Přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bodu 3 zákona o silničním provozu se dopustí fyzická osoba tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost v obci o 20 km/h a více nebo mimo obec o 30 km/h a více. Mezi stranami je z hlediska naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku sporné pouze to, že vozidlo řízené žalobcem se v okamžiku měření nenacházelo ještě v obci. Tuto skutečnost žalobce sporuje ve dvou rovinách. Jednak namítá, že v okamžiku měření se vozidlo nacházelo ještě před značkou obec „IS 12b“ a jednak namítá, že v místě měření se nejednalo ani o zastavěné území ve smyslu § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Nejprve je v této souvislosti potřeba vyjasnit otázku používané identifikace dopravního

značení. Označení dopravních značek, které používá žalobce, vychází z již zrušené vyhlášky č. 30/2001 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích a úprava a řízení provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 31. 12. 2015. Podle této vyhlášky byla informativní značka směrová "Obec" označena č. IS 12a a informativní značka směrová "Konec obce" označena č. IS 12b. Podle aktuálně platné vyhlášky č. 294/2015 Sb., kterou se provádějí pravidla provozu na pozemních komunikacích, ve znění vyhlášky č. 84/2016 Sb., jsou svým vyobrazením shodné informativní značky zónové označeny IZ 4a, resp. IZ 4b. Toto označení používá ve svém vyjádření žalovaný. Soud bude nadále používat aktuálně platné označování dopravních značek i pro případy, kdy žalobce používá již neplatné označení vizuálně identické dopravní značky.

16. Pokud jde o tu část námitky, že v místě měření se nenacházelo zastavěné území obce, pak je tato námitka nedůvodná. Otázkou existence zastavěného území obce pro účely vymezení pojmu obec v zákoně o silničním provozu se již správní soudy opakovaně zabývaly, naposledy Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 3. 4. 2020, č. j. 2 As 290/2018 – 50, v němž odkázal i na svoji předchozí judikaturu. Z této judikatury, přičemž její závěry dopadají i na nyní posuzovanou situaci, vyplývá, že správní orgány a rovněž soud jsou vázány místní úpravou provedenou příslušným opatřením obecné povahy (dopravní značkou). Pokud je začátek a konec obce označen příslušnými dopravními značkami, je nutné z takového dopravního značení vycházet. Ani žalobce nečiní sporným, že se v místě dopravní značka označující začátek obce, resp. na druhé straně pozemní komunikace konec obce nacházela, když výslovně uvádí, že „k měření došlo ještě před značkou obec (...)“. Není tedy možné přijmout názor žalobce, že si podle charakteru okolní krajiny, resp. existence či neexistence zástavby bude sám činit názor na to, zda se již nachází na území obce a bude tedy dodržovat pravidla silničního provozu platná pro území obce.
17. Jinými slovy, podstatná není skutečnost, zda předmětné území je zastavěným územím ve smyslu stavebních předpisů, nýbrž skutečnost, že území obce pro účely silniční dopravy je vymezené příslušnou dopravní značkou. Jak výslovně plyne i z § 2 písm. cc), část před středníkem, zákona o silničním provozu, obec je zastavěné území, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami (pozn. důraz vyznačil soud). Je tedy třeba uzavřít, že pro účely posuzování dodržení nejvyšší dovolené rychlosti řidičem motorového vozidla a z toho plynoucí odpovědnosti za přestupek v případě jejího překročení je, že pokud se značky začátku obce a jejího konce v určitém místě nacházejí, je řidič povinen se jimi řídit. Nezákonnost umístění dopravní značky lze ve správním soudnictví napadnout návrhem na zrušení opatření obecné povahy, kterým byla předmětná dopravní značka umístěna. Žádný takový návrh žalobce neinicioval, a to ani jako incidenční návrh spojený se žalobou proti rozhodnutí žalovaného. Z tohoto důvodu soud neprováděl dokazování ani relevantní částí územního plánu města Beroun, na který odkázal žalovaný ani fotografií, na kterou odkázal žalobce.
18. Nedůvodná je i ta část žalobní námitky, v níž žalobce tvrdí, že k měření došlo v okamžiku, kdy jím řízené motorové vozidlo dosud neminulo dopravní značku IS 4a označující začátek obce. Z textové části obrazového snímku z inkriminovaného dne pořízeného radarem je nesporné, že k měření došlo na ulici Pražská, poblíž čísla popisného 276 (č. orientační 40). Místo měření je na obrazovém snímku rovněž vymezeno obecně uznávanými souřadnicemi GPS. Z této skutečnosti vyšel správní orgán I. stupně, přičemž žalobce, ač byl se spisovým materiálem seznámen, se ústního jednání nezúčastnil a ani žádnou

písemnou námitku nevznesl. Nelze tedy vytýkat správnímu orgánu I. stupně, že se více dopodrobna nezabýval touto pro naplnění skutkové podstaty přestupku podstatnou okolností, kterou měl a dle názoru soudu i mohl mít opatřenými důkazy za prokázanou. K tomu, že „*v případě překročení nejvyšší povolené rychlosti se totiž spáchaný skutek dokazuje primárně listinou o naměřené rychlosti vozidla, (...)*“ se již vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 2. 2016, č. j. 6 As 50/2015 – 38. Žalovaný pak k odvolací námitce žalobce na údaje identifikující místo měření uvnitř obce Beroun odkázal a ani soud nemá žádné pochybnosti o tom, že na tomto místě byla motorovému vozidlu řízenému žalobcem rychlost radarem změřena.

19. Žalobce se mýlí, pokud obrazový záznam z radaru považuje rovněž za úřední záznam. Obrazový snímek je sice součástí úředního záznamu sepsaného policejní hlídkou, nicméně sám o sobě představuje samostatnou listinu ve smyslu § 51 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, o níž správní orgány pochybnosti neměly a nemá je ani soud. Obrazový snímek byl pořízen radarem, který je k tomuto účelu určen, a v době měření k němu byl vydán platný ověřovací list. Způsob měření rychlosti ani výstup z něj žalobce nijak nezpochybnil a je třeba jej proto považovat za procesně použitelný důkaz, který prokazuje skutečnosti, které jsou v něm uvedeny. Žalobce nezpochybňuje samotné umístění radaru, avšak zpochybňuje, že se v onom místě nacházelo i jím řízené vozidlo. Z obrazového snímku je však rovněž seznatelný i vzdálenostní dosah radaru, a to konkrétně 30 metrů. Je tedy zcela vyloučeno, aby se v okamžiku měření žalobcem řízené vozidlo nacházelo ještě před dopravní značkou IZ 4a označující začátek obce, neboť místo měření se nacházelo cca 200 metrů od této dopravní značky. Na tomto místě soud připomíná, že její existenci žalobce nezpochybňuje. Žalobcem předestřená argumentace je rovněž nevěrohodná, pokud soud vezme v úvahu, že žalobce současně tvrdí, že se v okamžiku měření nenacházel se svým vozidlem na území obce Beroun, a zároveň namítá, že místo, kde se nacházel, nebylo zastavěným územím obce Beroun. Žalobce si sám mohl prostřednictvím jakéhokoli mapového prohlížeče ověřit místo měření, ať již zadáním souřadnic GPS nebo názvu ulice a čísla popisného.
20. Soud pro úplnost dodává, že mu tato okolnost nebrání rozhodnout bez nařízení jednání, neboť ze strany soudu nejde o dokazování. Obdobným způsobem postupoval Nejvyšší správní soud například v rozsudku ze dne 28. 2. 2020, č. j. 2 As 97/2019 – 37 (bod 22). V odkazovaném případě se sice jednalo o kasační námitku srozumitelnosti výroku ohledně místa jeho spáchání, jeho závěry jsou však přenositelné i na nyní posuzovanou věc, neboť o místu měření a současně i místu spáchání přestupku v souzené věci nepanují pochybnosti a geolokalizaci místa určeného jednak souřadnicemi GPS a jednak uvedením ulice a čísla popisného nebylo a není třeba dále dokazovat. Důvodná není ani dílčí související námitka, že vymezení místa spáchání přestupku zcela nekoresponduje se zněním úředního záznamu sepsaného policejní hlídkou v rozsahu použitých předložek „u“ a „poblíž“. V této drobné formulační nuanci soud nespatřuje rozdíl takové intenzity, že by byl sto založit nesoulad výroku prvostupňového rozhodnutí s opatřenými podklady. Lze připustit, že významově může předložka „u“ vytvářet dojem těsnějšího vztahu k podstatnému jménu, k němuž se pojí, v tomto případě slovu „dům“. Významově však z hlediska identifikace místa měření tento rozdíl nehraje žádnou roli, neboť předložka „poblíž“ sice může vyjadřovat, že radar byl umístěn o něco dále od předmětného domu, avšak obě slovní spojení jednak dostatečně přesně identifikují konkrétní úsek pozemní komunikace a jednak jimi lze rozumět stále totéž místo z hlediska dostatečné určitosti vymezení místa spáchání přestupku.

21. Dále žalobce namítá, že v řízení před správním orgánem I. stupně neproběhlo dokazování vůbec a že žalovaný jej prováděl mimo ústní jednání, aniž o tom žalobce předem vyrozuměl. Žalobce se předně mylí, pokud tvrdí, že správní orgán I. stupně neprováděl dokazování. Dokazování proběhlo při ústním jednání, které se konalo v nepřítomnosti žalobce, neboť se na něj bez omluvy nedostavil. O ústním jednání byl vyhotoven protokol ze dne 4. 12. 2017. V protokolu o ústním jednání pak uvedené podklady vytvořily základ rozhodnutí správních orgánů obou stupňů. Žalovaný nebyl povinen žalobce vyrozumívát, neboť žádné další podklady ani důkazy neopatřoval, ústní jednání nebyl povinen opakovat a ve svých závěrech se nijak neodchýlil od hodnocení důkazů, které shromáždil správní orgán I. stupně. Soud nesdílí názor žalobce, že žalovaný „analýzou“ GPS souřadnic prováděl nějaké určování či dourčování místa měření. O místu měření nebylo žádných pochybností od zahájení řízení o přestupku s žalobcem, neboť zřetelně a jednoznačně vyplývaly z obrazového snímku pořízeného radarem (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 5. 2017, č. j. 4 As 48/2017 – 34, bod 26). Odkazem na souřadnice GPS tak žalovaný vypořádával žalobcovu odvolací námitku. Samotný odkaz na poklad obsažený od samého počátku ve správním spisu není možné považovat za provádění dokazování, k němuž by žalovaný byl povinen nařídít ústní jednání či předem výslovně sdělovat žalobci, že z tohoto podkladu bude vycházet.
22. Úvaha žalobce, že to nebylo možné s ohledem na to, že se souřadnicemi GPS nezabýval správní orgán I. stupně, není správná. Povinností správního orgánu I. stupně bylo v řízení prokázat, že žalobce naplnil znaky skutkové podstaty předmětného přestupku a opatřit si k tomu podklady. Správní orgán I. stupně však nebyl povinen domýšlet, jaké odvolací námitky žalobce uplatní a tomu uzpůsobovat odůvodnění svého rozhodnutí. Povinností žalovaného bylo přezkoumat zákonnost a v rozsahu uplatněných odvolacích námitek též věcnou správnost prvostupňového rozhodnutí. Odvolací námitka však místo měření ani místo spáchání přestupku účinně nezpochybnila. Žalobce se toliko snažil tvrdit a na tomto tvrzení setrval i v žalobě, že jeho vozidlo se v okamžiku měření rychlosti nacházelo jinde. Proti tomuto tvrzení však stojí procesně použitelný důkaz, že tomu tak nebylo, a žalobce tento důkaz nezpochybnil a sám jiný důkaz o jím předkládané verzi nepředložil. Žalovaný tak tento důkaz žalobci ve vypořádání odvolací námitek připomněl a odkázal na jeho konkrétní obsah, aniž by z něj vyvozoval jiné závěry, než které již implicitně učinil správní orgán I. stupně. Je tomu tak i proto, že rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek a odvolací orgán je oprávněn úvahy správního orgánu I. stupně doplňovat (*nota bene* pokud tímto směrem žalobce mířil svou odvolací námitku). Ani tento žalobní bod proto není důvodný.

Závěr a rozhodnutí o náhradě nákladů řízení

23. Vzhledem k tomu, že žalobní body nejsou důvodné a soud nezjistil žádnou vadu, k níž by byl povinen přihlédnout i bez námitek, byla žaloba zamítnuta jako nedůvodná (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
24. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nebyl v řízení úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný, který byl naopak plně úspěšný, požadoval přiznání náhrady nákladů řízení v paušální výši za jednotlivé úkony právní služby. K požadavku žalovaného, aby mu soud přiznal právo na náhradu hotových výdajů, odkazuje soud na závěr Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku dne 25. 8. 2015, č. j. 6 As 135/2015–79, č. 3344/2016 Sb. NSS, že závěry nálezu Ústavního soudu ze dne 7. 10. 2014, sp. zn. Pl. ÚS 39/13, nedopadají (s ohledem na jeho specifika) na oblast

správního soudnictví, přičemž to samé platí i pro vyhlášku č. 254/2015 Sb., o stanovení výše paušální náhrady pro účely rozhodování o náhradě nákladů řízení v případech podle § 151 odst. 3 občanského soudního řádu a podle § 89a exekučního řádu. V daném případě přitom žalovaný netvrdil, že by mu vznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti, a ani z obsahu soudního spisu takové náklady nevyplývají. Soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 24. dubna 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
soudkyně